

Якби «Наруто» був наповнений виключно національними кодами, які погано зчитувалися б носіями інших культурних кодів, то твір не зміг би тримати зацікавлену аудиторію кілька десятиліть поспіль.

Тому в «Наруто» слід відзначити такі важливі особливості: використання загальних сюжетів, але всі персонажі є не пласкими, архетипічними, а живими, сучасними людьми; оповідь їхніми діями про дружбу, помсту, можливість Промислу Божого, в Християнському розумінні, а не відповідно до язичницької філософії Даосизму. Часто персонажі, натхненні діями і філософією головного героя — Наруто, повторюють: «Долі немає» і «Я сам обираю, як пройти свій Шлях».

Отже, використовуючи теорію драми зі всіма перевагами синтетики візуального мистецтва, за державної підтримки, можливо транслювати культурні коди України в усіх можливих виглядах. Окрім вищезазначених, можна згадати й театр, хореографію, живопис, елементи костюма по всьому світу.

В. Петренко

ПОСЕРЕДНІСТЬ ЯК КУЛЬТУРОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА

V. Petrenko

MEDIOCRITY AS A CULTUROLOGICAL PROBLEM

Проблему посередності доцільно розглядати в контексті сучасних проблем культури в широкому взаємозв'язку з ними. Слід означити посередність у двох основних площинах — у якості феномену культури та в якості поняття. Обидві площини в історичній перспективі не завжди співпадають між собою, оскільки не завжди феномен фіксується у формі поняття. Інколи він може сприйматися як частина дійсності, що існує сама по собі у бутті, та на неї не спрямована аналітична думка, яка має бути віддільною від самого феномену. У цьому співвідношенні посередність і досі сприймається у якості оціночного судження. Слід зауважити, що це оціночне судження не надає «оцінки», а лише маркує певне положення індивіда, якого, власне, і називають словом «посередність». Така плутанина виникає через неточний поняттєвий апарат, який часто не розмежовує оціночного судження і маркування. Саме це стало причиною, через яку посередність як поняття не може бути оціненим по-справжньому, оскільки його цінність піддається апріорному сумніву серед наукової спільноти. Тим не менш, посередність стала об'єктом, на який звертали свою увагу філософи, починаючи вже з Платона. У «Діалогах» він фіксується присутність посередності в давньогрецькому суспільстві і визначає її появу при трансформаціях, які відбуваються разом зі змінами в соціальному устрої держави.

Перехід від аристократії до тимократії, від тимократії до олігархії, від олігархії до демократії та від демократії до тиранії супроводжується процесами змішування суспільних структур. У цьому випадку посередність виказує себе в наступних двох площинах: 1) у якості об'єкта, на який направлено погляд ритора, 2) у якості множини людей, яку не можна визначити ні як народ, що володіє суб'єктивністю, ні як назовп, який знаходиться в розрізненому стані. Саме ця множинність і стає посередністю, яка перебуває в проміжному положенні і не може повністю проявитися. Таке положення посередності зумовлене соціально-політичними й культурними змінами в структурі суспільства в момент переходу від однієї форми правління до іншої.

З наведеної ситуації доречно відділити думку Платона від історико-філософського дискурсу та означити соціокультурний ландшафт, на якому і пропонується розглядати феномен посередності в соціальному та культурному вимірах. Деградація культурних ландшафтів, зниження ролі освіти і науки призводять до кризи, за якої на перший план виходить посередність, що виникає із власного проміжного положення.

Проблема посередності в культурі та культури посередності проявляється у той момент, коли ставиться питання про місце посередності стосовно бінарних опозицій, які чітко розмежовують простори етики, естетики, ідеології тощо. Наприклад, розглядаючи опозиції високе\низьке, добре\зле, правда\брехня, усереднена позиція буде наступна: не високе і не низьке, не добре і не погане, ні напівправда і ні напівбрехня. Цей приклад можна простежити в аксіологічній сфері посередності, яка виглядає серединним положенням ціннісної шкали. Це положення виправдовує замикання власного Я на самому собі, що і стає однією з прикметних характеристик посередності, яка, з одного боку, замикається на власному Я, а з іншого, делегує його абстрактному Ми, яке і представляє собою множинність людей.

Культурологічна проблема посередності міститься в кількох площинах: 1) взаємозв'язок (соціального) соціокультурного розвитку та перехід від індустріальної до постіндустріальної економіки, 2) проблема масової культури відносно інтернет-простору та розвиток нових інформаційних технологій, 3) ціннісні орієнтири сучасності, 4) семіотика посередності. Кожна з цих площин відповідає чотирьом сферам дослідження посередності, а саме: 1) соціальне проміжне положення посередності серед людей та визначення економічних факторів, які зумовили можливість такого положення в сучасності; 2) технологічний прогрес і включення масової культури в інтернет-простір; 3) посередність як соціальна ланка, для якої характерний певний набір цінностей; 4) інтернет як місце, у якому відбувається інтенсифікація семіозису і в якому можна віднайти сліди посередності.

Таким чином, можна висувати: поняття посередності не відображає ставлення однієї особи до іншої, а вказує на проміжне положення індивіда в соціокультурній площині. Це зумовлює наступний крок до розгляду посередності в якості феномену, який має детериторіальну природу і проявляє себе в момент культурної кризи, а саме — пояснити культурологічну проблематику посередності стосовно техногенного розвитку цивілізації, який надає нові можливості для утвердження посередності як єдиної можливої соціальної форми в сучасності.

Н. Ігнат'єва

ПЛАСТИЧНА КУЛЬТУРА ЯК ПРЕДМЕТ КУЛЬТУРОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

N. Ihnatieva

PLASTIC CULTURE AS A SUBJECT OF CULTURAL RESEARCH

Потреба людини в русі була необхідністю у виживанні первісного суспільства. У процесі полювання, збирання, рибальства проявлялися спритність, витривалість, велика фізична сила, завзятість та відвага. Поряд з цим відбувалося відділення певних рухів і перетворення їх у тренувальні вправи; під час важливих подій свого життя виникала потреба виразити в ритуалах свої емоції та почуття через танець; поступово народжувалися жести як знаки інформаційної невербальної комунікації.